

GALİBA YANLIŞ ANLADIK

3.Baskı

Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU

**www.ridvansadikoglu.com
Instagram: @ridvansadikoglu**

GALİBA YANLIŞ ANLADIK

- 1.Baskı: Eylül, 2018
- 2.Baskı: Eylül, 2019
- 3.Baskı: Ekim, 2020

Basım _____ :
Matbaa Sertifika Numarası :

© Copyright 2020, Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU

Kapak Tasarımı : Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU

Bu kitabın hakları

*Araştırmacı Yazar **Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU**'na aittir. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak alıntılar dışında tüm alıntılar, Kültür Bakanlığı Telif Hakları Sözleşmesi gereği yazarın iznini gerektirir. Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz; yazarının yazılı izni olmadan radyo ve televizyona uyarlanamaz; oyun, film, elektronik kitap, CD ya da manyetik bant haline getirilemez; fotokopi ya da herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.*

MUHAMMED RIDVAN SADIKOĞLU

Eğitim Yöneticisi, Araştırmacı Yazar. 1973 Diyarbakır doğumlu. İlköğrenimini Zonguldak İli Çaycuma İlçesi Barbaros İlkokulunda, Ortaöğrenimini ise Ordu İli merkez ve Mesudiye İlçesi'nde tamamlamıştır. Eğitim Fakültesi Sınıf Öğretmenliği Ana Bilim Dalı, Psikolojik Danışmanlık ve Rehberlik ve aynı zamanda İlahiyat Fakültesi mezunu olup halen Halkla İlişkiler Bölümü öğrencisidir. Pedagoji alanındaki akademik eğitim sürecini devam ettirmekte olup özellikle "İslam Tarihi, İslâm'ın sosyalliği ve insanın en önemli kutsal olduğu" konularında dinsel terminolojinin topluma yansımaları yönünde "**İnsan İnsana Emanettir**" argümanı ile yaklaşık on dokuz yıldır araştırma ve incelemeler yapmakta, bu konuda eserler ortaya koymaktadır. 1995-2003 yılları arasında Adıyaman İli Kahta İlçesi Damüstü Köyü İlkokulunda sınıf öğretmeni, Adıyaman İli Kahta İlçesi Göçeri İlköğretim Okulunda Okul Müdürlüğü, 2003-2007 yılları arasında ise Diyarbakır İli Yiğityolu Köyü İlköğretim Okulu Müdürü olarak çalışmış; eğitimcilik hayatı boyunca oturup şartları eleştirip şikayet etmek yerine elini taşın altına koyarak 'mevcut imkanları okulun, çevrenin ve öğrencilerin lehine nasıl çevirebilirim' düşüncesi içinde insan üstü bir gayretle mücadele etmiş ve bu çerçevede 2005 yılında **YILIN ÖĞRETMENİ** ödülünü almış ve 2007 yılında öğretmenlik mesleğini bırakmıştır. 1998 yılından beri yazan Sadıkoğlu'nun Eğitim alanında yayımlanmış yüzlerce makalesi ile birlikte, yayında olan "Öğretmen Olmak", "Ertelenen Hayatlar (Roman)", 6 cilt ve 3280 sayfadan oluşan "LEKÜM DİNÜKÜM VELİYEDİN" (Araştırma ve İnceleme Dizisi 1-6), "Hz Havva'dan günümüze KADIN" (Araştırma İnceleme 7, 2 cilt), "Galiba Yanlış Anladık" (2 cilt, Araştırma İnceleme 8, Makale) "DİRİLİŞ" (Roman), "Geceye Bir Güneş Çizdim (Roman)", "Kerbübelâ (Roman-4 cilt)" eserlerinin yanısıra yazara ait Kadifeden Çıglıklar (Roman), VE KADER GAYRETE AŞIKTIR (Roman), ŞİRK İNANANLARIN HASTALIĞIDIR (Araştırma İnceleme-9, 2 cilt) , olmak üzere yayımlanmış onlarca eseri bulunan Muhammed Ridvan SADIKOĞLU yaklaşık 4 yıldır sürdürdüğü İnsan İnsana Emanettir Projesi çerçevesinde şu ana kadar 21 İl, 196 İlçe ve 3017 okul ve kurum ziyaret etmiş olup halen bu projesini aktif olarak sürdürmektedir.

İÇİNDEKİLER

3.Baskı Önsözü	9
Galiba yanlış anladık	12
Gönül fatihlerimiz nerede?	23
Paçalarımızdan din akıyor ama	32
İbadetlerimiz kime hayat veriyor?	48
Güncelle(n)meliyiz	60
Gelmek gitmenin ilk adımıdır	68
Kavramlarınıza ruh verin	73
Abdestsiz gönüllerimizle ancak bu kadar	84
İyiliğin maddi ücreti	92
Hayata kıldırılan namaz	100
İhsan anahtarı	113
Günahsız geçen her gün bayramdır	122
Kavurma şenliği	131
Bilmiyorum hangisi daha ağır	141
Yetmiş beş ayet soruyor	151
En son ne zaman?	159
Bir gün mü her gün mü?	169
Neden bu kadar çok?	177
Oku,anla,yaşa ve taşı	194
Başkasının kusuru bizim günahımızı örter mi?	201
Bedelini ödediniz mi?	215
Ben bunun neresini düzelteyim?	225
Katil kim?	235
Muhafazakar	243
Beş yıldızlı dindarlığımız	253
Eşyan mı sana ait sen mi eşyana aitsin?	269
Eşitlenme makamı	276
Teslim bayrağını çekebilmek	286
Yasak ağaçlara dokunmak	293
Müslümanlık kaliteye mecbur olmaktır	304

Hedefi on ikiden vurunca	314
Yerinizden ayrılmayın	326
Sosyal adalet	333
Umudumun yeniden yeşerdiği coğrafya	345
Kurtalan'a selam olsun	354
Güven adası olabilmek	363
Hak ettiğiniz gibi	376
Bir de bu gözle bakın	382
Kalp insanın pusulasıdır	393
Uyuşuyoruz	400
İlkin vicdanınızı bulun	404

*“Cevizi kırıp özüne inemeyen, hepsini kabuk
zanneder.”*
İmam Gazali

Hırs ve haset olmasaydı pek çoğumuz yalan söyleme ihtiyacı hissetmezdik diyor yüreğim. Zira görünenle meşgulüz hep; görünmeyenin, içe ait olanın, kalbin uzağındayız. Bu yüzden de günahı bedenın yaptıklarından ibaret zannediyoruz, kalbin hastalıklarından haberimiz yok. Hâlbuki o et parçası, o kalp bir kurtulsa hastalıklarından, bedenimizin günaha tahammülü kalmayacak, istesek de günah işleyemeyeceğiz. Ağacın köküne kendi ellerimizle kurtları boca edip “neden meyveye durmuyorlar” diye dallara sövmekten farksız bizimkisi.

Eserin yazım aşamasından basım aşamasına kadar
desteklerini esirgemeyerek yürek teri döken
Sn Şahane TOK ve TOK ailesine,
Sn Nurinnisa Seçil ÜSTÜNDAĞ ve ÜSTÜNDAĞ ailesine
sonsuz teşekkürlerimle...

3. BASKI ÖNSÖZÜ

Hayatın eskiye oranla daha hızlı aktığı bir zaman dilimini yaşıyoruz artık ve bu zaman diliminde değişirken bir şeyleri de bırakıyoruz geride, yerine başka şeyler koyarak. Ama ne zamanın götürdüklerine mâni olabiliyor ne de getirdikleriyle nasıl başa çıkabileceğimize dair net bir teklif ortaya koyabiliyoruz.

Herşeyin çok hızlı yaşandığı, çok çabuk tüketildiği, iman iddiasında olduğumuz kitabımızın yetmiş beş ayetinde emredilmesine rağmen **akletmenin ve düşünmenin lüks ve yazık ki zaman israfı sayıldığı** bir çağ bizimkisi.

Aynı çağın göğsünden süt emdiğimiz insanları **anlamak bir yana** çocukluğumuzdan itibaren yaşadığımız herşey bizi hızla ama farketirmeden dönüştürürken bu hıza ayak uydurmak ve çağın gerisinde kalmamak için odaklanmış beyinlerimiz bir kalp taşıdığını unutuyor çoğu kez ve bu koşturmaca içinde kalplerimizin ritmi, fitri düzeni kaybolup gidiyor.

Zira birbirimizi görmemek, anlamamak, duymamak için yaşanmışlıklarımız ve aldanmışlıklarımızın tezahürü önyargılarımızdan, egolarımızdan, aidiyetlerimizden, zaaflarımızdan, ideolojilerimizden, anlama ve kavrama

biçimlerimizden, yorum farklılıklarımızdan, ırkımızdan, cinsiyetimizden, kibrimizden, ezberlerimizden, statümüzden, şehrimizden, muhitimizden ve daha bilmem nelerimizin hepsinden birden duvarlar örmüşüz.

İç içe geçmiş, birbirini bazen örten, sıklıkla tahakküm altına alan ama hep sinsice saklayan milyonlarca görünmez duvarların ardından birbirimizi işitmeye, görmeye ve anlamaya çalışıyoruz.

Kıymetli bir üstadın dediği gibi kelimenin tam anlamıyla **“miş gibi”** yaşıyoruz.

Dinlermiş **gibi**, anlarmış **gibi**, duyarmış **gibi**.

Körler çarşısında ayna satan tacir misali tüm bunların farkına vardığımızda ise iş işten geçmiş oluyor; çünkü avuçlarda kalan tek şey adına **“tecrübe”** koyduğumuz aldanmışlıklara eklenen can kırıklarıyla tıka basa dolu koca bir yalnızlık oluyor.

Bu yalnızlığın kuyusunda ise dünyaya neden gönderildiğimizi sorguluyor; gelmenin aslında gitmenin ilk adımı olduğunun farkına varıyor, sırf bizi göndereni razı etmeye geldiğimizi anımsıyor; kişinin kendine şefkatinin **kul oluşunun** ama başkasına şefkatinin ise **Rabbine kul oluşunu** özüksüyor; asıl olanın bilmek değil yapabilmek, söylemek değil yaşayabilmek olduğunu **bir kez daha fark ediyorsunuz**.

İlk iki baskısı iki cilt olan ve bu baskıda yeniden derlenerek tek cilt haline getirilen elinizdeki bu kitap sizin anlamsız

savaşlardan, ucuz kavgalardan, basit hesaplardan kaçarak temiz aklın ve diri vicdanınızın öncülüğünde kalbinizin derinliklerine saklanmanızı; **“bugün var yarın yok”** mevzuların hengâmesi içinde ölüp gitmektense, dünlerin yarınlarda da var olacak olan hakikat incilerini toplayarak yaşamının daha insanca olduğunu, yaşadığınız çağa olan borcunuzu **anımsatmak amacıyla** kaleme alındı.

Zira inanıyorum ki; borçlunun borcuna kendi borcumuza koşturduğumuz gibi koşturmadıkça; bir hastanın tedavisi için kendi hastalığımıza derman arar gibi uğraşmadıkça; boynu büküğün yüzünü güldürmeye, açın karnını doyurmaya, yoksulun sofrasına katık olmaya, yetimin yüreğine dokunmaya, talebenin yetişmesine, garibin işinin hallolmasına uğraşmadıkça **“dünya cennetini”** inşa edemeyeceğiz.

“Uyanışlara” vesile olabilmek temennisiyle.

Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU
Haziran, 2021

GALİBA YANLIŞ ANLADIK

*Siz sıcacık evinizde muşıl muşıl uyurken dışarda insanlar üşüyorsa;
saray yavrusu evlerinizde yünlü seccadelerde cennet dilenirken;
insanlar dışarda aç ve açıktaysa; komşunuzun hal ve ahvalinden
haberiniz yoksa; aynı binada oturmanıza rağmen, bırak birbirini
tanımayı selam dahi vermiyorsanız! O an gördüğünüz ve
yüreğinizi acıtan bir annenin feryadını saniyeler içinde
unutuyorsanız; bir yetimin arşı yırtan "baba" çığlığı uykularınızı
bölmüyorsa, **ilkin ruhunuza sela okuyun!***

Vakit seher... Başımı kitaplardan kaldırıp bir kahve molasıyla tefekkürün dalgalarında kulaç atarken kafamda uçuşan harflerin hengamesinde uyuyabilene aşk olsun. Bu arada da özellikle Sosyal Medyada yapılan paylaşımları, "**din adına**" açılan sayfaları, ayet ve hadis paylaşımlarını irdeliyorum.

Neden bugünkü hezeyanı yaşadığımız **a o kadar net ki!**
Öyle ya hayat denen bir kibrit çöpünün ucu kadar. Bir yandı mı? Tamamına zarar.

Hak da var, bâtil var.Batıl'ın safında yer alanları yakan ateş,
Hakk'ın yanında yer alanlara da sıçrayacak...O yüzden beyazı tanımak için, siyah olunacak. İmtihanın cilvesi

böyle... Kıyas unsuru lâzım. İyinin, doğrunun, güzelin bilinmesi için, kötünün, yanlışın, çirkinin olması gerekiyor.

Ne diyor şair;

“Oluklar çift; birinden nur akar, birinden kir!”

Eskiler de her zaman olduğu gibi **bizden daha âlimâne ve ârifâne davranıp** meseleyi **sûret ve sîret** diye iki güzel kelime ile açıklamışlar. Sûret, *“görünen, bilinen, açıkça seçilen ve ilk bakışta fark edilen halin karşılığı”*, sîret de *“onun ardında olan, iç, gerçek ve asıl manası”*yla karşılık bulmuş.

Tıpkı elmas ve kömür gibi. Kimyasal formülü aynı, lakin kimyası farklı; biri mücevher iken, diğeri yakacak oluyor. **Ya da beşer gibi; sureti aynı lakin sireti insan kılıyor.**

Bugün de suret üzerinden sirete ulaşmaya çalışarak **“Allah’ın evi”** olarak addettiğimiz **“camii”** kavramı üzerinden akla, vicdana, hakka ve sirete davet etmeye çalışalım ve görünen kısımla, olması gereken; zahir ile batın arasında gidip gelelim bu minvalde ve soralım;

Neden bu kadar camii var?

Allah’ın evi.

Neden karşı çıkıyorsun? Yoksa sen de solcu musun? Komünist misin? Anında bir **“etiketleme”** ve yazık ki artık herkese bulaşmaya başlayan **“idrak yolları enfeksiyonu”!**

Ama ben dayanamıyorum ve devam ediyorum;

Camii gerçekten Allah'ın evi mi?

Evet buna "şüpheli mi" var?

Evet var!

Yahu iman ettiğinizi iddia ettiğiniz Allah aşkına;

Madem camii Allah'ın evi;

Neden karda, kışta, soğukta, ayazda; parkta yatan, sokaklarda kalan, barınacak yeri olmayan insanları başı takkeli, abdestli camii cemaati uyuz köpek gibi kovuyor?

Madem camii Allah'ın evi;

Neden adım başı trilyonlarca harcanarak lüks, ihtişam ve debdebe içinde yapılan camiiler yapılmak yerine bunlara harcanan paralar "ehil bir komisyonun" belirleyeceği müfredat dahilinde nesil manevi bir eğitimden geçirilmiyor?

Madem camii Allah'ın evi;

Neden eşitleme makamlarından olan namazda dünyanın tüm rütbe, makam, şan, şöhret ve debdesinden sıyrılarak saf duran cemaatte zengin ile yoksul aynı safta namaz kıldığı halde o yoksulun dışarda yüzüne neden bakılmıyor?

Madem camii Allah'ın evi;

Bu ev neden Allah'ın dinini inşa etmek, ahlak kavramını dimağlara yerleştirmek, vicdani uyanışları başlatmak, en

muhteşem ayet olan insanı yerden kaldırmak için kullanılmıyor da sadece “namazgah” olarak kullanılıyor?

Madem camii Allah'ın evi;

Neden toplumun bir çok yerinde sadece erkeklere has bir ibadet yeri? Kadınlar neden namazgahlara yaklaştırılmıyor? Özellikle Cuma günleri ayetin emri net olduğu halde neden kadınlar Cuma namazına alınmıyor?

Madem camii Allah'ın evi;

Neden trilyonluk camiilerin avlularında O'nun yarattığı en muhteşem ayet olan ve tüm kutsalları ayaklarının altına serdiği insanlar aç, sefil, perişan halde çoluk-çocuk; yaşlı-kadın el açıp dileniyor?

Madem camii Allah'ın evi;

Neden o camiilerin minberlerinden Hz. Peygamber söylemediği halde “Kale ResulAllah (sav)” (ResulAllah dedi ki) diye başlayan hutbelerde ona yüzlerce iftira atılıyor?

Madem camii Allah'ın evi;

Neden o camiilerin minberlerinde Suriye ve Halep başta olmak üzere dünya üzerindeki mazlumlara salya sümük yardım çağrısı yapılırken yine aynı camide ayağa kalkıp derdini, aciziyetini, sefaletini, muhtaçlığını anlatmaya çalışan muhacir camii imamının lafını kestiği için bizzat camii

imamı tarafından azarlanıyor ve camii cemaatinin gıkı çıkmıyor?

Madem camii Allah'ın evi;

Neden sadece “namaz kıldırma memuru” olarak görev yapan binlerce din görevlisi bu halkın gerçek İslam ile, Kur'an ile barışması adına hiçbir çaba sarf etmiyor?

Allah aşkına “maaşının ödenmeyeceğini bildiği halde (*samimi olanları tenzih ediyorum*) seher vakti camiye gidip aşkla ezan okuyabilecek kaç tane imam tanıyorsunuz?

Listeyi uzatalım mı? Bence hayır. Çünkü bu listeyle kitaplar yazılır.

Camilerin ruhunun çekilip alındığı, yıllarca “**Allah'ın evi**” olarak addedilen bu mekanlarda ehli beyte küfredilen Emevi Saltanatı'ndan sonra tablo aynen saydığım gibi maalesef.

Adam aç, işsiz, perişan, sefil ezan vakti camiye geliyor. İmam namaz kıldırıyor ve “**sünnet**” olarak gösterilen, işin ruhundan bihaber 33 SübhanAllah, 33 Elhamdülillah, 33 Allah-u Ekber'i okuyor ve yine aç, yine sefil, yine işsiz olarak camiden çıkıyor.

Saçı sakalı ağarmış, beli iki büklüm, artık ölümden kurtuluşun mümkün olmadığını idrak eden ve yüzde doksanbeş çoğunluğu yaşlılardan oluşan, en fazla iki saftan oluşan camii cemaatinden **biri de çıkıp demiyor ki;**

“Yahu Allah aşkına! Benim Peygamberim böyle yapmazdı. Benim peygamberim her namazdan sonra cemaate döner; içinizde aç var mı, açıkta olan var mı, hastanız olan var mı, taziyesi olan var mı, ihtiyacı olan var mı; o da olmadı bugün rüya göreniniz var mı?” diye sorardı. Cemaatin içinde müşkülü, ihtiyacı, derdi, tasası kederi olan varsa orada anında giderilirdi.”

Hangi birini saymalı sizce? Hangi birine kulak kabartmalı? Hadi yüzleşelim ahvalimizle!

113 bin camiden **hangisi** bir tane yoksulu doyuruyor? 113 bin camiiden **hangisi** bir tane yetime sahip çıkıyor? 113 bin camiiden **hangisi** cemaatle bir yoksulun, düşkünün, muhtacın, yaşlının evini ziyaret edip ihtiyacı var mı, muhtaç mı diye soruyor?

Buyrun hesaba!

Bugün TÜİK verilerine göre açlık sınırında yaşayan 13 milyon yoksul var bu ülkede. Evet yanlış duymadınız! 2017 verilerine göre dolar milyarderi 57 kişiyi bir tarafa bırakıp; kredi kartı kölesi kırk altı milyon Bilal'i, bankaların boyunduruğu altında inleyen milyon tane Ammar'ı saymıyorum tabi ki...

Peki...

113 bin caminin her biri **bir tane** yoksul doyursa? 113 bin kişi o gece doyar mı? Peki ya 113 bin camiinin her biri **iki tane**

yoksul doyursa? 226 bin kişi doyar! Peki 113 bin caminin her biri **10 yoksul** doyursa? **20 yoksul** doyursa?

Hayır hayır! Biz Allah'ın dininin içini boşalttık. Kavramların sınırlarını aldık.

O bizzat kendi kelimasında açıkça bu din "**din-ül qayyume**" yani "**hayatın atar damarlarında atan**" bir dindir dediği halde onu ısrarla tapınak dini haline getirdik ve onu cuma namazlarına, kandil gecelerine, saray yavrusu evlerimizde sıcacık yuvalarımızda yünlü seccadelerimize hapsedtik.

İstedığınız kadar kızın, küsün, darılın!

Yoksulun, düşkünün, muhtacın, kölenin, ezilmişin, diri diri toprağa gömülen kız çocuklarının feryadı olarak bir öksüzün vicdanından tam yirmi üç yıl haykırarak çölün ortasındaki Medine'den "**medeniyet**" inşa eden, "**Ey Allah'ın kulları kardeş olunuz!**" Nebevi ikazı üzerine bina edilen din, **bu olamaz!**

Alın size bir misal.

Her cuma günü "**hayırlı cumalar**" mesajlarımızla binleri, milyonları günün kutsallığından haberdar ediyoruz.

Ama işin sureti ve sireti, cesedi ve ruhu, zahiri ve batını, görüneni ile olması gerekeni birbirinden o kadar kopuk ki!

Nasıl mı? Buyrun bakalım!

Ne diyor Allah?

Toplanın!Ne için? Salat için!

Yani; Rabbimizi anacak, yoksula sahip çıkacak, düşküne el uzatacak, yetimin başını okşayacak; kimsesize 'kes' olacağız...

Nasıl olacak bu?

Her köyün, mahallenin toplanma yeri olan camiler kendi çevresindeki yoksulu, yetimi, düşkünü, kimsesizi tespit edecek ve sahip çıkacak!

Peki biz ne yapıyoruz?

Makam, mevki, rütbe adına dünyalık ne varsa bırakıp her beşyüz metrede bir inşa ettiğimiz (ve halen de inşa etmeye devam ettiğimiz) trilyonluk camilerin içinde aynı safta omuz omuza namaz kılıyor; Allah'ın yoksullara, düşkünlere, yetimlere, kimsesizlere yardım etmesi için (!) dua ediyor; dışarı çıkınca birbirimize selam dahi vermiyor, hemen her camide el açıp muhtaçlığını dile getirenlere varsa cebimizde bozuk para atıyor ama ellerimizi kaldırıp Firdevslere talip oluyoruz!

Ayet "Ey iman Edenler" diye hitap etmesine rağmen biz ayeti "Ey iman eden erkekler" olarak çeviriyor, kadınlara ibadet hakkı dahi tanımıyoruz!

Şu cuma gününü "kutsayan" kardeşlerim!

Hani biz "ektiğimiz kadar" biçecektik?

Bu mu gerçekten Rabbimizin emrettiği salat? Bu mu gerçekten Rabbimizin emrettiği zikir? Bu mu gerçekten Rabbimizin insanı insana emanet etmesi?

Dönün ne olur! İlk kılınan Cuma namazlarına bakın! Sorun, soruşturun, okuyun... Orda neler yapıldığını görün!

Eminim ki, işte o an bu "**kutsama**"ların aslında "**kağıda simit çizip martı doyurmak**" olduğunu göreceksiniz, kalmışsa ferasetiniz başınız önünüze düşecek, sol yanınız acıyacak.

Yaklaşık 8-10 yıl önce telaffuz bile edilmeyen Cuma'nın "**hayrı**", doğumun "**kutlu**"luluğu ile ilgili bugüne kadar defalarca yazdık ama körler çarşısında ayna satma misali bizimkisi!

"**Cuma**"nın bir kutsiyeti falan yok kardeşim! Diğer günler gibi günlerden bir gün sadece. Ayette anılan "**cum'a**" kelimesi "**toplanın, bir araya gelin**" anlamındadır ve orda güne ait belli bir atıf yoktur! Açın bakın siyer kitaplarını "**kutsadığınız**" cuma gününün ayetin nüzulünden sonra (*Cuma süresi 9. ayet*) Müslümanlarca belirlenmiş bir gün olduğunu göreceksiniz! Bu konuda (*sahihliği tartışmalı da olsa*) öne sürülen hadislerdeki atıf; günü kuru kuruya "**hayır**"lamak değil, saymaya çalıştıklarımı hayatın her karesine almak içindir.

Cuma gününe, diğer günlerinize, hatta bir tık öteye gidip her anınıza kutsallık yüklemek, hayırla doldurmak mı **istiyorsunuz?**

Gidip bir tane yoksul doyurun! Bir fakir giydirin! Okumaya çalışan bir çocuğa sahip çıkın! Bir yetimin başını okşayın! Bir düşküne el uzatın! Bir muhtaçla ekmeğinizi paylaşın! Bir yaşlıyı ziyaret edin! Bir borçluyu borcundan kurtarın! Boyunduruk altında olan birini bu esaretinden kurtarın!

Yapamıyor musunuz?

Alın ekmeğinizi pencere kenarına bırakın! İki kilo buğday alıp balkonunuza serpin! Yaptığınız çorbaya bir tas suyu fazla koyun, paylaşın! Pişirdiğiniz pirincin bir avucu fazla olsun, dağıtın! Aldığınız üç ekmeği beşe çıkarın, ikisini infak edin! Bir paket süt yerine iki alın; birini muhtaç bir anneye bağışlayın!

Onu da mı yapamıyorsunuz?

Evinize güleryüzlü girin! Sevdiklerinize sevdiğinizi söyleyin! Eşiniz ve çocuklarınızla ilgilenin! Yuvanıza huzur katın! Aranızda selamı yayın! Her evde bulunan saatli bomba olan tv'lerinizi kapatın, evde okuma saatleri oluşturun, başaran aile fertlerini ödüllendirin. Her sabah namazından sonra en az 10 ayet okuyun, o ayetler üzerinde tefekkür ederek uyuyun!

İşte o an her gününüz “**hayırlı**” olacak, “**hayırla**” dolacaktır! Siz de “**huzur**” un o eşsiz tadını iliklerinize kadar yudumlayacaksınız.

Yoksa;

Siz sıcacık evinizde mışıl mışıl uyurken dışarda insanlar üşüyorsa; saray yavrusu evlerinizde yünlü seccadelerde cennet dilenirken; insanlar dışarda aç ve açıktaysa; komşunuzun hal ve ahvalinden haberiniz yoksa; aynı binada oturmanıza rağmen, bırak birbirini tanımayı selam dahi vermiyorsanız! O an gördüğünüz ve yüreğinizi acıtan bir annenin feryadını saniyeler içinde unutuporsanız; bir yetimin arşı yırtan “baba” çığlığı uykularınızı bölmüyorsa, **ilkin ruhunuza sela okuyun!**

Malumunuzdur ki en büyük bela "ölmüş bir yürek"le yaşadığını sanmaktır. Çünkü; kağıda su yazmakla ıslatamaz, ateş yazmakla yakamaz, kuru kuruya hayır dileyerek de “hayırla” dolamazsınız. Zira hep dediğim (*ve inşaAllah son nefesime kadar da diyeceğim gibi*) müntesibi olduğunuz din kal (**söz**) dini değil hal (**davranış**) dinidir.

GÖNÜL FATİHLERİMİZ NEREDE?

İstedığınız kadar şaşalı camiiler yaptırın insanı itip kaktığınızda bir anlam ifade etmeyecektir. Bu din dünyaya ait topraklardan öte, gönüllerin fethedileceği bir dindir. Bu din, mabed ve tapınakların yükselmesi yerine, insanı yücelten bir dindir.

“Camiler bizi bir araya getiremiyorsa kimse cemaat veya tarikatinin büyüklüğü ile övünmesin” demiştim bir vakitler. Ama özellikle din(i)darlar artık bir imkândan ziyade bir imtihan vesilesi olmaya başlayan sosyal medyada vaveyla koparmışlardı.

Zira devamlı eleştiri modundayız ve bu mod artık kültürümüzün bir parçası haline geldi. Sanki gizli bir el zihinlerimizi **“şikayet”** üzerine programlamış. Ne demek istediğimi anlamak için sosyal medyada artık umumi hale gelen yorumlarımıza, iletişim tarzımıza, hatta televizyon programlarımıza veya günlük konuşmalarımıza bakmanız yeter de artar bile.

En haklı olduğumuz konularda bile adam gibi eleştirmeyi unuttuğumuzu, eleştirilmek diye birşeyi zaten rafa kaldırdığımızı, artık herşeyi ve herkesi eleştirebilecek kadar

“**kâmil**”, hiç kimse tarafından da eleştirilemeyecek kadar “**mükemmel**” olduğumuzu göreceksiniz.

Asıl kemâl noktasının içine hicret edip kendinde eleştirebilecek bir noksan bulmak olduğunu ne yapıp da hatırlayacağız ki?

Neyse, bu “**eleştiri**” kültürü ile ilgili bakiyemizi bir başka yazıya saklayarak asıl mevzumuz olan “**camii**” konusuna dönelim.

Camiileri Allah’ın evi addeden ama bunun hakkını eda etmeyen zihniyete karşılık “**Madem camii Allah’ın evi**” konulu bir yazı almıştım kaleme. Zira “**kutsallık gömleği**” giydirmeyi seven, üstelik de kendi kendimize icat ettiğimiz o kutsalları büyük bir huşu içinde yaşayıp asıl kutsal atlayarak bunu yapan bir toplumuz.

Misal verelim.

Açın televizyonlarınızı bakın herhangi bir kanala. İnsanlar Kabe-i Muazzama’da “**Hacerül Esved**” dediğimiz ve hakkında binbir rivayet okuduğumuz, duyduğumuz o siyah taşa dokunmak için ‘yazılmaz yaşanır’ izdihamlarla birbirlerini ezerler. Çünkü o taş ‘**kutsal**’dır ve dokunulması gerekir. Zira Hz. Peygamber (sav) de o taşa dokunmuştur!

Peki, o taşa dokunmaya çalışırken ayağına bastığın, ittiğin, kaktığın, ezdiğin senle birlikte tavaf yapan kardeşin? O kutsal değil mi? Ya da “**taş mı kutsal o mu**” diye sorayım

önce. Yeryüzünün en muhteşem ayeti olan insanın mukkadesatını çiğneyerek başka bir kutsala ulaşma gayreti nasıl bir akıl tutulmasıdır Allah aşkına?

Tam da bu idraki uyandırma gayesiyle İslam'ın ilk yıllarında "mescid", günümüzde ise "camii" dediğimiz yapıların, aslında toplumu nasıl inşa ettiğine bir göz atalım.

Medine gibi bir çöl şehriden "**medeniyet**"i inşa eden Mescid-i Nebevî'nin ne kadar önemli bir yere sahip olduğunu, asıl yükselişin ordan nasıl gerçekleştiğini, kardeşlik bağlarının orda nasıl tesis edildiğini hep beraber görmeye çalışalım.

Bilenler hatırlayacaklardır.

Hz. Peygamber (sav), Mekke'den Medine'ye hicret ettiğinde, Medine'de yüksekçe bir taşın üzerine çıkıp gür bir seda ile "Kunu Ya İbadullahi ihvana" demişti. Yani; "**Ey Allah'ın kulları kardeş olunuz!**".

Bu ilk çağrıda dikkat edilmesi gereken en önemli nokta "**Ey müslümanlar kardeş olunuz**" değil, "**Ey Allah'ın kulları kardeş olunuz**" mesajıdır.

Yani, "*Ey müslümanlar, ey Yahudiler, ey Hristiyanlar, ey beyazlar, ey siyahlar, ey zenginler, ey fakirler hiçbiriniz büyük, hiçbiriniz imtiyazlı değilsiniz.*"

Bu ilk cümlelerdeki "**kardeşlik**" mesajı yürünecek yolun (din), yaşanacak şehrin (Medine) ve kurulacak uygarlığın

(medeniyet) temelinde neyin yatması gerektiğini de açıkça gösteriyordu.

Daha sonra da bilindiği üzere bizzat kendisinin de çalıştığı Mescid-i Nebevi inşa edildi.

Kerpiçten yapılmış ve bizzat Allah'ın elçisinin de kendi elleriyle taşlar döşediği, duvarları iki adam boyu bile olmayan, tepesi hurma kütükleri ve dallarıyla örtülü, yerleri kamıştan örülmüş hasırlarla kaplı bir yer. Nebevi soluğun üflendiği; ilahi aşkın en zirveye çıktığı; gösterişsiz, sade, biraz da olsa karanlık ama huzur, rahmet, şefkat ve merhamet dolu herkesin iliklerine kadar maneviyata gark olduğu bir mekan. En şaşalı saraylarda yakalanamayan huzurun adresi olan bu sade mekanda yakalanan huşuyu ise, hiçbir yerde yakalamak mümkün olmuyordu. Çünkü gösteriş dışarda, zenginlik ise insanın içinde idi. Herkesin gıpta ettiği dışardaki ihtişam geçici ve aldatıcı idi. Zira; cazibesıyla insanı kendine çeken; insani duyguları katleden, inanç ateşini küllendiren ve parlayan ilahi aşkı karanlıklara gömen bir tuzaktı **lüks ve şatafat**. Kendine tapanları esareti altına alan, bir damla bala kanarak kendini bir daha kurtaramayan karınca misali zillile düşüren, rezilliklere düşür kılan, insanı kendi nefesine kul, köle eden birer seraptı her biri.

Bu ilk örneğin amacı neydi? Namaz kılınan bir namazgahtı öncelikle. İçerisinde yemek yenilen, sohbetler yapılan, tüm

sorunların istişare edildiği, hatta gelen misafirlerin karşılandığı, ağırlandığı sosyal bir mekan; herkesin Hz. Peygamber (sav) ile rahatlıkla görüşüp tüm sorunlarını aktarabildiği bir ortam; hatta insanların sorunlarına çözüm arandığı, savaş -dini ve kardeşliği yayma mücadelesi-kararlarının bile alındığı bir divandı.

Kısacası Mescid-i Nebevi 'komuta merkezi' idi.

Peki, 'Allah'ın evi(!)' olan bu ilk mescid nasıl bir yerdi? Bu yüzden de sadelik ve tevazuda soluklanan huzur; ilahi terennümleriyle ruhlarda inkişaf yaratıyor ve hep birlikte açılan ellerle birleşen dualar, en samimi haliyle arşa yükseliyor; birliğin, beraberliğin, kardeşliğin müknessi gibi çektiği rahmetin yağmurunda sırlıslam oluyorlardı.

Kimbilir, belki de bu yüzden tüm peygamberler, Allah aşkına yananlar, gönülleri Rabb'leri ile mutmain olanlar; mağaralarda, izbe ve karanlık yerlerde, en kuytu köşelerde tevazunun en saf haline bürünerek, "hiç"lik makamında arş ile buluşmuşlar ve Rahman'ın ilhamlarına mazhar olmuşlardı.

Yazıyı daha fazla uzatmadan '**fabrika ayarı**' olan bu ilk mescid örneğini alıp güncelleyelim;

Artık salt birer namazgah olan ve imamlarımızın da *-ihlasla çaba gösteren kardeşlerimi tenzih ediyorum-* namaz kıldırma memuru olduğu bugünkü camilerimizde durum nedir?

Bakalım.

Hadi her köyün, mahallenin toplanma merkezi olan, olması gereken camilerde bırakın herhangi bir faaliyeti kendi aranızda konuşun bakalım imam size ne cevap verecek?

Cemaat ne diyecek? Duydunuz mu?

“Şşşşt!!! Burası Allah’ın evi! Burda dünya konuşulmaz!”

Ya da bir tık daha ileri gidip diyelim ki yapılması gereken herhangi bir tören camilerde yapılsın!

Ertesi günkü gazete manşetlerini okuyabildiniz mi?

“Din elden gidiyor!”

Bazı okur ve takipçilerim diyecek ki abartıyorsun; o zamanlar şartlar ve imkanlar çok farklıydı.

“Bugün öyle değil! Her şeye sahibiz!”

Ya iyi de, asıl sorun burda yani o” **sahiplik**” duygumuzda başlıyor zaten!

Çünkü İslâm tüm dünyada düşkünler, yoksullar, köleler, kimsesizler, yetimler, yalnızlar, çaresizlik içinde kıvrananlar için de **bir umut** olmuştı. Getirdiği düzen; mülk düşkünlere, hegemonyaya, insanları köleleştirmeye, dünya malına tapmaya bir başkaldırı idi; Allah’ın bir öksüzün, yetimin tertemiz vicdanından dünyaya **son kez** haykırışı idi. Alemlere rahmet olan, ‘istişare ahlakıyla’, aldığı

akıllıca tedbirler sayesinde tefrika ve kindarlıkla birlikte yoksulluğu Arabistan'dan sürmüŷ; büyük sınıfsal ihtilaflar, efendilik ve kölelik, yerini kardeşliğe ve samimi bir eşitliğe bırakmıŷtı. Çıplak tepecikler ve sonsuz kum deryasının ortasında çorak ve bakımsız Medine'den, yepyeni bir "**medeniyet**" inşa edilmiŷ; değişime ve gelişime kapalı kapkara zihinler yirmi üç yılda nakıŷ nakıŷ işlenerek birer elmas haline gelmiŷ; yaŷadığı dönemde, bırak müdahale etmeyi, sorgulamaya bile kimsenin cesaret edemediğı tabular yerle bir edilmiŷti.

Yine de karşı çıkan kardeşlerimizi kızdırmadan başka bir perspektif sunalım bu kez ve '**abartılı**' bulduğumuz törenleri bir tarafa bırakalım.

Eşitlenme makamı olan namazın ve "**benim ümmetimin için yeryüzünün tümü mesciddir**" nebevi ikazına rağmen ısrarla namazgah olarak seçtiğimiz camilere gidelim.

Zengin ve yoksul, işçi ve patron aynı safta mı? **Evet!**

Orası eşitlenme makamı mı? **Evet!**

Çünkü dünyaya ait hiçbir imtiyaz yok.

Asıl üstünlük? İnsan kalmakta!

Ama adam aç, işsiz, yoksul ve periŷan durumda. Trilyonluk iş adamıyla aynı safta omuz omuza, "eşitlenme makamı"nda.

Namaz bitiyor, selam veriliyor, herkes camiden çıkıyor; o adam yine işsiz, yine aç, yine yoksul, bırak az önce omuz omuza saf durduğu adamın ona sahip çıkmasını kimse dönüp yüzüne dahi bakmıyor! Evdeki küçük kızına süt getirecek 1 liraya dahi sahip değil!

Hani nerde eşitlik ve eşitlenme makamı Allah aşkına? Peki o camii niye var? Salt namaz kılmak için mi?

Nerdeyse her adım başı inşa ettiğimiz; cemaat sayısı yirmiyi, otuzu, en iyimser haliyle elliye geçmeyen, bu dünyaya neden gönderildiğimizin bile farkında olmadan, ellerimizi açıp o trilyonluk camilerin içinde “Allahım yoksula yardım et, Allahım düşküne yardım et, Allahım muhtaca yardım et, Allahım mazlumunu koru” diye dua ettiğimiz o namazgahlar sadece cuma günleri kapıda dilenen muhtaca, yoksula, düşküne cebindeki bozuk paraları fırlatıp firdevslere talip olmak için mi var?

Bugüne kadar o yoksullardan düşkünlerden, kimsesizlerden kaçının koluna girdim/ girdik/ girdiniz? Kaçının alıp bir ihtiyacını giderdik? Kaçının derdini dinledik? Kaçının kimsesizliğine kes olmaya çalıştık?

Hayır kardeşim! Kim bana ne derse desin camilerimiz Rabbimizin ve Hz. Peygamber (sav)’in tarif ettiği mescidlere benzemiyor artık. Köyümüzün, beldemizin, mahallemizin sorunlarının tartışıldığı, yoksullarının sahiplenildiği,

düşkünlerine el uzatıldığı, yaşlılarının bakıldığı, açlarının doyurulduğu bir camii modelimiz yok artık.

Hadi camileri asıl anlamına döndürelim diyoruz ‘camii düşmanı!’ ilan ediliyoruz. Ama bir bakıyorsunuz “müftülere nikah hakkı verildi, nikahlar da camilerde kıyılın” sesi yükseliyor! **Neden?** Avrupa böyle yapıyor(muş)! Dini bir tapınağa, ibadeti de dört duvar arasına hapseden bu yoz zihniyete desem ki Allah’ın “El Camii” esmasından ne anlıyorsunuz? Cevapları anında hazır; **“buluşturan, toplayan”**. Peki camiler bizi neden bir araya getiremiyor, toplamıyor, birleştirmiyor! Neden her bir görüşün camileri bile farklı artık? Allah’ın “El Camii” esmasına hürmetimiz olsaydı Allah’ın evi olarak adlandırdığımız camilerimizi dahi fikir, görüş ayrılıklarımıza kurban mı ederdik yoksa gönüllerimizi nasıl birleştireceğimizin mi derdine düşerdik?

Sonuç mu? İsteddiğiniz kadar şaşalı camiiler yaptırın insanı itip kaktığınızda bir anlam ifade etmeyecektir. Bu din dünyaya ait topraklardan öte, gönüllerin fethedileceği bir dindir. Bu din, mabed ve tapınakların yükselmesi yerine, insanı yücelten bir dindir. Bu yüzden de Rabbin kutsal olarak gösterdiğini kendi icat ettiğimiz guruh materyallerle karşılaştırdığımız sürece durumumuz değişmeyecektir!